

Галявина під літнім дощем

Американський письменник Дон Делілло у своєму романі 1991 року «Мао II» описав масові весілля Руху об'єднання як відкриття нового розвитку людства. Цікаво, що він змалював і нашу церемонію Благословення 1982 року в «Медісон-сквер-гарден», немов вона відбулася на стадіоні «Янкі». Пан Делілло описав ту єдність і гармонію серед тисяч молодих пар, які присвячують свій шлюб і сім'ю Богові, й зауважив: «Ми всі — муністи або повинні ними бути».

У ті часи нас називали (часто неприязно) «муністами». Цю назву придумали ЗМІ, бо наша група була новою і цікавою людям. Проте незалежно від того, як нас тоді називали, пан Делілло усвідомив щось дійсно глибоке. Я впевнена, що мільйони американців мали схожі відчуття. Кожна людина повинна взяти участь — і одного дня візьме — в Благословенні на шлюб заради миру у світі.

Коли ми з чоловіком прибули до США в грудні 1971 року, за п'ять років до мітингу на стадіоні «Янкі», ми побачили, що світ просто дрейфує океаном, не маючи ні мапи, ні компаса. Загроза комунізму зростала, а християнство слабшало. Дійшло до того, що християнські богослови виправдали комунізм. Молодь безцільно тинялася, зваблена сексуальною спокусою і хибною свободою, яку «підігрівала» реклама протизаплідних пігулок. Здобуті кров'ю і потом віруючих людей, які перетнули Атлантику, ризикуючи власними життями, в пошуках свободи релігії, Сполучені Штати порушували заповіт, який дав Бог.

З моменту прибуття в Америку ми кинулися працювати, сповнені небесною енергією. Дедалі більше молодих людей не лише в Сполучених Штатах, а й у західному світі долучалося до нашого ідеалістичного вчення. Від усієї душі ми ділилися з ними викликами, що поставали перед світом, та обов'язком, який ми прагнули виконати

разом із учасниками.

«Демократичний світ зіткнувся з разючою кризою через загрозу комунізму, — пояснювали ми. — Ми маємо цілковито присвятити себе, щоби подолати її».

Упродовж двох місяців після приїзду ми з чоловіком були в турне з виступами по семи містах, мобілізовуючи членів церкви в Нью-Йорку, Філадельфії, Балтиморі, Вашингтоні, Лос-Анджелесі, Сан-Франциско та Берклі. Спочатку було важко, але перед тим як дістатися до Каліфорнії, ми збирали переповнені зали під час наших трьох вечірніх виступів.

У цих містах дехто з молоді, яка відвідувала наші заходи і виступи, присвятив себе нашій справі. На початку 1973 року в нас було декілька мобільних команд, які їздили автобусами по всій країні, а також будинки наших центрів у більшості штатів. Із цих груп, підкріплених енергійними лідерами та членами церкви з Японії та Європи, включно з Кореїським народним балетом, ми створили «Хрестовий похід за єдиний світ» і хор «Інтернаціональні співаки Нової надії». Нам подобалася їхня пристрась і бажання нести вчення світові.

Завдяки завзятості мого чоловіка 1972 року, через рік після прибуття в США, ми запустили напрочуд багато проєктів. Зокрема, скликали перше засідання Міжнародної конференції за єдність наук у готелі «Волдорф Асторія» в Нью-Йорку. Ми відкрили американське відділення Всесвітньої академії професорів за мир та зміцнили вже існуючий Фонд лідерства свободи, присвячений перемозі над комунізмом. Також у «Бельведері» ми навчали сотні молодих членів церкви жити відповідно до Божого слова. Восени 1973 року ми разом із нашими мобільними командами й місцевими центрами, цього разу добре підготувавшись, провели другий національний тур виступів у 21 місті. У кожному з цих міст ми організовували банкет для громадських лідерів і духовенства, на яких чимало мерів відчинили двері своїх міст. Відтак проводили три вечірні публічні обговорення — про Бога, Америку і майбутнє християнства.

На ту пору Америка опинилася в кризовому становищі. 1972 року Річарда Ніксона було обрано на другий термін президентства переважною більшістю голосів, але вже за рік народні настрої обернулися проти нього. ЗМІ та політичні опоненти пана Ніксона вимагали, щоб він пішов у відставку через справу Вотергейта. А потенційні союзники не мали сили його захищати. Навіть християнські лідери відступили й мовчали.

Тим, хто висловив свою думку, був мій чоловік. Наш рух видав статтю «Америка в кризі. Відповідь на Вотергейт: пробачте, любіть, об'єднайтеся» у 21 провідній газеті. Йшлося не лише про прощення президента Ніксона, як казав Батько Мун, а про прощення, любов і єднання країни заради світу.

На пана Ніксона було покладено обов'язок виграти війну у В'єтнамі і тримати комунізм за межами Південно-Східної Азії. Натомість комуністичні осередки заплутували американську громадськість, влаштовуючи демонстрації проти нього в університетських містечках і навіть на Національній алеї. Прагнучи пробудити пошану до Бога і розпалити серця американців, які були спрагли до праведності, наші члени церкви почали проводити маніфестації за Бога і гідність американської верхівки влади. Ми привернули увагу ЗМІ, і сам президент це помітив.

На початку 1974 року президент Ніксон надіслав нам запрошення на зустріч із ним у Білому домі. Пан Ніксон був стурбований, позаяк усвідомлював ймовірність імпічменту. Тоді члени церкви заповнили Білий дім молитвою, а мій чоловік радив йому бути сильним, визнати всі провини і закликати до національної молитви, єдності й оновлення.

18 вересня 1974 року: мітинг «Нове майбутнє християнства», «Медісон-сквер-гарден», Нью-Йорк

Після зустрічі з президентом ми знову вирушили в дорогу — цього разу виступити в 32 містах, попередньо відвідавши 50 штатів, включно з Аляскою і Гаваями. Спочатку більшість американців були спантеличені тим, що чули про християнського лідера зі Сходу. Проте знати нас — означає любити нас. Тож куди б ми не їхали — завше зворушували людей, і вони черпали з нашого послання щось цінне. Громадський інтерес зростав з кожним днем, а з ним наступали й незгоди.

Останнє турне тієї епохи ми розпочали з Нью-Йорка — першого з восьми міст, виступивши 18 вересня на мітингу «Нове майбутнє християнства» в «Медісон-сквер-гарден». Це була перша дійсно велика зала, яку Церква об'єднання хотіла зібрати, — і подія мала неймовірний вплив. Понад 30 000 людей заповнили будівлю, а ще 20 000 довелося заборонити вхід усередину.

Ні хвилини не відпочиваючи, ми провели ще більше мітингів, які вплинули на світ. Переконавання в тому, що ми здатні збирати великі арени, пробудила в нас ще більшу вдячність Богові, нашому Небесному Батькові, і нашим членам церкви, які були й досі є відданими Божому принципу і провидінню Небес. У розпал такої діяльності в Кореї ми показали силу Руху перемоги над комунізмом (VOC), коли на мітинг на острові Йоїдо, що в Сеулі, зібрали 1,2 мільйони людей. Це призвело до загальнонаціонального руху за возз'єднання Північної і Південної Кореї в 1980-х роках. Вчення перемоги над комунізмом поширилося поза межами Японії й Азії. Через Конфедерацію асоціацій за єдність Південної і Північної Америки (CAUSA) лідери західної півкулі, включно з керівниками країн Латинської Америки та 70 000 представниками духовенства, відвідали семінари CAUSA.

7 червня 1975 року: світовий мітинг за свободу Кореї, майдан Йоїдо, Сеул

Фестиваль 1 червня 1976 року на стадіоні «Янкі» став першим етапом масштабного фестивалю «Боже, благослови Америку!», який ми організували на честь двохсотріччя заснування Сполучених Штатів. Після такого успішного заходу ми вирішили не зволікати, тож уже за три місяці, у вересні, провели наступний мітинг у Вашингтоні, що в окрузі Колумбія, біля монумента Джорджу Вашингтону. Не дивно, що члени уряду США, керуючись негідними мотивами, працювали зі забобонними релігійними лідерами та «антисектантськими» групами, які терзали батьків членів нашої церкви, щоб ті почали атакувати нас з усіх боків. Повсякчас шукаючи суперечливі моменти, засоби масової інформації також формували свою аудиторію за допомогою публікацій та новин, що зневажали і критикували нас.

Проти нас на мітингах на стадіоні «Янкі» і біля пам'ятника Вашингтону виступило понад 30 опозиційних груп, зокрема і Комуністична партія США. Однак не маючи й тіні страху чи думки про відступ, ми з чоловіком відкинули особисту безпеку і присвятили своє життя майбутньому Сполучених Штатів. Ми вклали все, що мали, аби пробудити американський народ і церкви, розповідали про реального Бога, біблійну істину та надважливість шлюбу й сімейного життя, що ґрунтуються на Бозі, і є поза расовими, національними і релігійними бар'єрами. Проголошення цього послання на величезному просторі Національної алеї було нашою метою, і ніщо не могло змусити нас передумати.

18 вересня 1976 року: фестиваль «Боже, благослови Америку!» біля монумента Джорджу Вашингтону, місто Вашингтон, округ Колумбія

Після тривалого очікування, за 40 днів до мітингу, уряд надав дозвіл на проведення заходу на Національній алеї. Долю визначено. Мені здавалося, наче я входжу в безводну пустелю, де до оазису чимчикувати сорок днів, однак емоційно здавалося, що вони тривають довше, ніж 40 років.

Куди б я не йшла, що би не робила та з ким би не була — я могла думати лише про мітинг. Я була така захоплена цим, що нерідко плутала сніданок з вечерею, вечерею зі сніданком, а обід взагалі пропускала. І, думаю, була така не одна.

Мета мітингу полягала не в тому, аби популяризувати Церкву об'єднання чи оприлюднити ім'я Мун Сон Мьона і Хан Хак Джа, а, навпаки, його проведення вимагало від нас чималої духовної та фізичної самопожертви. Нас повідомили про можливий терористичний напад,

але ми не злякалися.

Урешті-решт настало 18 вересня 1976 року. Наш мітинг, присвячений 200-й річниці заснування Сполучених Штатів, проходив на величезній площі перед пам'ятником Вашингтону. Ми з чоловіком прокинулися рано-вранці, щиро помолилися і попрямували до Національної алеї з душею, холоднішою од тієї, що з нею смертник іде на шибеницю — не через страх за себе, просто ми розуміли, що від результату мітингу докорінно залежало провидіння.

До обіду на алеї мирно зібралося понад 300 000 людей, сповнених надії і вдячності. Це було дійсно грандіозне та неймовірне видовище. Американські ЗМІ, уряд і деякі релігійні структури виступили проти Церкви об'єднання, але ми змогли подолати всі ті виклики.

Мешканці скромних американських кварталів у Річмонді, Вашингтоні, Балтиморі, Вілмінгтоні, Філадельфії, Нью-Йорку, Нью-Гейвені, Бостоні й інших зібралися задля Бога та заради Америки. Саме завдяки їхній участі мітинг біля пам'ятника Вашингтону пройшов із приголомшливим успіхом. Наші члени церкви орендували всі можливі автобуси, наявні на Східному узбережжі — понад тисячу, однак усе одно кусали лікті, адже було так прикро, що сотні потенційних учасників не змогли дістатися до місця проведення через відсутність транспортного забезпечення. Усе це стало свідченням любові американського народу до Бога і своєї країни; любові, полум'я якої розпалили Істинні Батьки. Ми насправду відчували: в Америці Бог живий.

Ми з родиною емігрували до цієї незнайомої землі і пройшли там нелегкий шлях. Наша перша кампанія завершилася тим, що ми успішно провели три мітинги: у «Медісон-сквер-гарден» 1974 року, на стадіоні «Янкі» та біля пам'ятника Джорджу Вашингтону 1976 року. Наша щира і віддана молитва запалила світло, що розсіяло темряву. Це світло вийшло далеко за межі відкритих сердець людей, котрі відвідали ці заходи, та осяяло всіх американців й інших людей у нашому

глобальному селі.

Зрозуміло, що американці не одразу доброзичливо прийняли нас із чоловіком, вихідців із Далекого Сходу. Вони вперше чули про такі поняття, як «Божий Принцип» та «Істинні Батьки». Тільки з однієї причини ми змогли всього за чотири роки після приїзду отримати таку масштабну і глибоку підтримку. Річ не лише в тім, що наше послання мало сенс: просто воно знову пробудило релігійний погляд, на основі якого Сполучені Штати Америки зародилися. Саме це спричинило такий резонанс. Наші молитви і щира відданість, наше послання про важливість сім'ї, яке заклиало молодь до відродження моральних почуттів і прагнення досконалості істинної любові у своїй спільноті — ось що зворушило серця американського народу, тому що це первинний погляд, на ґрунті якого будували цю країну.

Багато молодих людей зрозуміли, що Божий Принцип — це істина, і приєдналися до нашого сімейного руху. Для цих братів і сестер Принцип став віссю, коренем їхнього життя. Ділячись Принципом з усіма — від молоді, що ходила з наплічниками Західним узбережжям, до лідерів еліти в університетах та уряді, — вони здобули підтримку людей усіх рас і професій, незалежно від віку та рівня освіти. Ми з чоловіком вирушили в турне Сполученими Штатами, щоби підбадьорити та надихнути не лише громадськість, а й наших членів церкви. Ми закликали їх засновувати школи, створювати газети, здобувати докторські ступені, поєднувати різні культури за допомогою програм, як-от «Маленькі ангели», танцювальних труп та рок-гуртів, збирати кошти, стукаючи в двері компаній і домівок, створювати домашні церкви, займатися риболовним бізнесом та відкривати ресторани, а також організовувати проекти волонтерського служіння. На кожній стежці, яку ми прокладали, текли кров, піт і сльози місцевих і міжнародних місіонерів на передовій. Я повсякчас молилася за них.

2016 рік: 40-річчя мітингу на стадіоні «Янкі», «Бельведер», Нью-Йорк

Святкування 40-ї річниці мітингу на стадіоні «Янкі» влітку 2016 року пригадало мені всю цю історію. Виринувши зі спогадів, я побачила перед собою сотні щасливих міжнародних сімей, які зібралися на галявині в «Бельведері». Піднявшись на трибуну, я опанувала емоції, пов'язані з тим днем святкування, і почала роздумувати про майбутнє. Я стояла й говорила, із серцем, сповненим вдячної любові, дедалі більше переконуючи наших членів церкви, що є ще багато роботи. Ми не можемо дозволити собі задовольнитися перемогами, які здобули десятиліття тому. Наприкінці дня я затрималася в «Бельведері». Літній дощ заливав галявину, а глибоко в серці я знову відчула заклик зосередитися і продовжити шлях до світу надії і щастя як Мати миру.

Revision #2

Created 16 October 2022 19:52:26 by andres

Updated 3 November 2022 11:56:23 by andres